

UOHSX007BLTC

PŘESED A ÚŘADU PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Č. j.: ÚOHS-R131/2010/HS-22604/2015/310/HBa

Brno 13. srpna 2015

V řízení o rozkladu proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S13/2009/KD-12816/2010/850/Edo ze dne 26. 8. 2010 ve věci porušení § 3 odst. 1 zákona č. 63/1991 Sb., o ochraně hospodářské soutěže ve znění účinném do 30. 6. 2001, který podal účastník řízení **Koninklijke Philips N.V.**, se sídlem High Tech Campus 5, 5656 AE, Eindhoven, Nizozemské království, zastoupený JUDr. Pavlem Dejlem, LL.M., Ph.D., advokátem se sídlem Jungmannova 24, Praha 1, jsem podle § 25a zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže) ve spojení s § 90 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu a § 152 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, a na základě návrhu rozkladové komise,

rozhodl takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S13/2009/KD-12816/2010/850/Edo ze dne 26. 8. 2010 se

- v části výroku I písm. a), jímž byla vyslovena vina účastníka řízení Koninklijke Philips N.V.,
- v části výroku II, jímž byl účastníku řízení Koninklijke Philips N.V. uložen zákaz plnění zakázané dohody do budoucna,
- a v části výroku IV, jímž bylo účastníku řízení Koninklijke Philips N.V. uloženo uhradit náklady řízení ve výši 2 500 Kč,

zrušuje

a správní řízení S13/2009/KD vedené s účastníkem řízení Koninklijke Philips N.V. se **zastavuje**.

ODŮVODNĚNÍ

I. Průběh správního řízení

1. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále též „Úřad“) vydal dne 26. 8. 2010 rozhodnutí č. j. ÚOHS-S13/2009/KD-12816/2010/850/Edo (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž mimo jiné shledal v části I výroku účastníka řízení, společnost Koninklijke Philips N.V.¹, se sídlem High Tech Campus 5, 5656 AE, Eindhoven, Nizozemské království (dále též „účastník řízení“), vinným tím, že prostřednictvím pravidelných vzájemných kontaktů a schůzek určoval spolu s dalšími účastníky řízení ceny barevných obrazovek pro televizory (CPT), a to formou pevně stanovených cen, cenových rozpětí a minimálních cen, uzavřel a plnil zakázanou dohodu o určení cen, která vedla k narušení hospodářské soutěže na trhu barevných obrazovek pro televizory (CPT) na území České republiky, čímž porušil zákaz obsažený v § 3 odst. 1 zákona č. 63/1991 Sb., o ochraně hospodářské soutěže ve znění platném do 30. 6. 2001, a to v období od 21. 9. 1999 do 30. 6. 2001. V části II výroku napadeného rozhodnutí Úřad dle § 7 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže, ve znění platném do 31. 8. 2009, účastníku řízení plnění zakázané a neplatné dohody specifikované v části I výroku tohoto rozhodnutí do budoucna zakázal. V části IV výroku napadeného rozhodnutí Úřad uložil účastníku řízení uhradit náklady tohoto řízení ve výši 2 500 Kč.
2. Napadené rozhodnutí bylo potvrzeno rozhodnutím předsedy Úřadu ze dne 19. 11. 2010, č. j. ÚOHS-R131,132,133,134,135/2010/HS-17247/2010/310 (dále též „druhostupňové rozhodnutí“).

II. Průběh řízení před soudy

3. Na základě žalob podaných všemi účastníky správního řízení rozhodoval ve věci Krajský soud v Brně, a to rozsudkem ze dne 23. 2. 2012, č. j. 62 Af 75/2010-318. Žaloba účastníka řízení Koninklijke Philips N.V. jakož i žaloby ostatních účastníků řízení byly zamítnuty. Proti tomuto rozsudku podali účastníci řízení kasační stížnosti.
4. Nejvyšší správní soud vyhověl pouze kasační stížnosti účastníka řízení Koninklijke Philips N.V. a rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 23. 2. 2012, č. j. 62 Af 75/2010-318 zrušil rozsudkem ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012-351 (dále též „rozsudek NSS“) v části výroku II, jímž byla zamítnuta žaloba účastníka řízení Koninklijke Philips N.V. a v části výroku III, jímž bylo rozhodnuto, že tento účastník řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení. Nejvyšší správní soud dále zrušil druhostupňové rozhodnutí v části výroku, kterou

---

¹ Obchodní firma společnosti v době vydání napadeného a druhostupňového rozhodnutí zněla Koninklijke Philips Electronics N.V., sídlo společnosti bylo umístěno na adrese Groenewoudseweg 1 –Eindhoven, 5621 BA, Nizozemsko.

byl zamítnut rozklad účastníka řízení Koninklijke Philips N.V., a věc byla v tomto rozsahu vrácena správnímu orgánu k dalšímu řízení.

III. Závěry rozsudku NSS

5. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku dovedl, že lhůtu pro vyslovení deliktu je třeba v režimu zákona č. 63/1991 Sb., o ochraně hospodářské soutěže odvíjet nikoliv od ukončení kartelového jednání jako celku, nýbrž od okamžiku, kdy své jednání ukončil konkrétní účastník kartelu. Jak uvádí NSS na č. I. 375 rozsudku: *„I v případě kartelové dohody je každý z účastníků odpovědný pouze za dobu, po kterou se na předmětném deliktu podílel. Tomu ostatně odpovídají i výroky rozhodnutí prvního stupně, které vždy přesně uvádějí, v jakém konkrétním období se jednotliví účastníci dopustili protiprávního jednání, a to včetně stěžovatele a)², jemuž je kladeno za vinu protiprávní jednání spáchané v období od 21. 9. 1999 do 30. 6. 2001.“* V případě účastníka řízení tak objektivní lhůta k uložení pokuty uplynula k 31. 12. 2004. Marným uplynutím lhůty k uložení sankce dle § 14 odst. 5 zákona č. 63/1991 Sb. zanikla současně odpovědnost za správní delikt účastníka řízení a Úřad již není oprávněn deklarovat vinu tohoto účastníka řízení.
6. Oprávnění deklarovat vinu účastníka řízení nelze dle rozsudku NSS dovést z ustanovení § 7 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 22 odst. 2 zákona č. 143/2001 Sb., neboť *„tento zákon nebyl ve vztahu k účastníku řízení použitelný (...), nemohl proto založit pravomoc, které se Úřad v řízení dovolával. Zákon č. 63/1991 Sb. neobsahoval obdobné ustanovení jako je § 7 zákona č. 143/2001 Sb., který umožňuje úřadu deklarovat zákaz kartelové dohody do budoucna“.*³

IV. Pokračující správní řízení

7. V pokračujícím správním řízení o rozkladu účastníka řízení, do něhož byla věc rozsudkem NSS vrácena, je tedy nyní třeba se znovu zabývat námitkami rozkladu účastníka řízení, a to ve světle závazného právního názoru vysloveného v rozsudku NSS. Ohledně dalších účastníků správního řízení je již správní řízení pravomocně skončeno, a to s právní mocí druhostupňového rozhodnutí.

Námitky rozkladu účastníka řízení

Námitka nezákonnosti správního řízení

8. Účastník řízení spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí především v tom, že ačkoli byly dány důvody pro zastavení správního řízení vůči tomuto účastníku, bylo správní

² Pozn.: účastník řízení Koninklijke Philips N.V.

³ Viz bod č. 160 rozsudku NSS.

řízení dovedeno až do fáze vydání napadeného rozhodnutí, které konstatovalo porušení zákona ze strany účastníka. Účastník se neztotožňuje se závěry Úřadu uvedenými v bodech 237-240 napadeného rozhodnutí, považuje je za nesprávné, rozporné s judikaturou Nejvyššího správního soudu.

9. Úřad shledal účastníka řízení zodpovědným za údajné porušení pouze dle zákona č. 63/1991 Sb. Dle účastníka řízení je evidentní, že za takové jednání správní orgán již nemůže účastníku uložit sankci, neboť toto právo již prekludovalo, s ohledem na § 14 odst. 5 zákona č. 63/1991 Sb. Jakýkoli odkaz ze strany Úřadu na § 22 odst. 2 zákona a argumentace judikaturou ve prospěch tohoto odkazu považuje účastník řízení za nesprávný.
10. Rozhodnutí NSS č. j. 7 Afs 7/2008-200 ze dne 3. 12. 2008, na které Úřad v napadeném rozhodnutí (odst. 239) odkazuje, dle účastníka nelze aplikovat na projednávaný případ, kdy účastník řízení již nesmí být pokutován za porušení soutěžních pravidel. Z ustanovení zákona, jež umožňuje Úřadu nezákonné jednání do budoucna zakázat, dle účastníka řízení nelze dovozovat možnost Úřadu vést s účastníkem řízení správní řízení v okamžiku, kdy Úřad není oprávněn takové řízení vést a kdy jsou splněny podmínky pro jeho zastavení, neboť právo uložit pokutu se již prekludovalo, účastník na relevantním trhu již několik let nepůsobí a dobrovolně došlo k ukončení protiprávního jednání z jeho strany již v minulosti. Vedení řízení za účelem vynesení výroku o zákazu závadného jednání do budoucna je dle účastníka řízení deklaratorní povahy, neboť takový zákaz vyplývá přímo ze zákona, a proto, aniž by zároveň správní orgán mohl rozhodnout o výši pokuty, hodnotí postup Úřadu za nezákonný a neúčelný.
11. Odkaz Úřadu na rozhodnutí NSS č. j. 5 Afs 61/2007-257 v bodě 238 napadeného rozhodnutí se dle účastníka řízení týká odlišné situace, neboť v současném správním řízení se jedná o případ, kdy Úřad již není oprávněn pokutu uložit. Mimoto účastník řízení poukazuje ve vztahu k citovanému rozhodnutí na nevhodnost rozdělení správního řízení na řízení o skutku a o trestu, což je v rozporu i se zásadou hospodárnosti.

Námítka nezákonnosti dělení deliktu

12. Účastník řízení se neztotožňuje s postupem Úřadu, který rozdělil na základě ustanovení čl. 11 odst. 6 nařízení Rady č. 1/2003 jeden skutek na delikt, o němž přísluší rozhodovat Komisi (tj. jednání po 1. 5. 2004), a na delikt, k jehož projednávání je příslušný Úřad (tj. jednání před 1. 5. 2004). Dle názoru účastníka nelze rozdělit jedno jednání tak, že by bylo podrobeno přezkumu ze strany dvou různých orgánů; nemůže mu být na újmu skutečnost, že v průběhu závadného jednání došlo ke změně jurisdikce či pravomoci. Účastník považuje takový postup za jednání porušující zásadu ne bis in idem, za rozporný pro překážku litispendence a z důvodu možného rozdílného řešení příslušnými orgány za nepřijatelný ve smyslu zásady legitimního očekávání.

Námítka týkající se důkazní hodnoty materiálů předložených žadateli o leniency a neprokázání existence dopadu účinků protisoutěžního jednání na český trh

13. Závěr Úřadu o existenci deliktu nelze dle účastníka řízení primárně dovozovat z dokumentů přiložených k žádostem o leniency, neboť účastník řízení tyto neshledává dostatečně objektivně způsobilé k prokázání tvrzených skutečností, když byly předloženy právě žadateli o leniency. Napadené rozhodnutí tak účastník řízení považuje za nepřezkoumatelné, neboť Úřad uvádí, že „popisy jednání poskytnuté oběma žadateli o leniency odpovídají i ostatním důkazům obsaženým ve správním spisu.“, avšak v napadeném rozhodnutí Úřad žádné další důkazy nezmiňuje.
14. Stejně tak Úřad nedostatečně prokázal existenci dopadu účinků údajného protisoutěžního jednání na český trh, jak požaduje § 2 odst. 3 zákona č. 63/1991 Sb. Dle účastníka řízení, má-li údajné protisoutěžní jednání dopady na celosvětový či evropský trh, nelze z pouhé příslušnosti České republiky k evropskému regionu automaticky dovozovat vliv také na tuzemský trh.

Námítka nezákonnosti v opatřování podkladů rozhodnutí

15. Účastník řízení tvrdí, že podklady, o nichž Úřad uvádí, že byly poskytnuty společnostmi MTPD a Philips, byly proti němu vymáhány protiprávně a získány nezákonně. Dle účastníka řízení je Úřad oprávněn v souladu s ustanoveními zákona a zákona č. 63/1991 Sb. vyžadovat po soutěžitelích úplné, správné a pravdivé podklady, avšak v souladu s čl. 2 odst. 2 usnesení České národní rady č. 2/1993 Sb., o vyhlášení Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Účastník dále namítá, že Úřad nerespektoval právo tohoto účastníka na neposkytnutí informací a důkazů, jež by mohly vést k jeho obvinění či potrestání, resp. k trestnímu stíhání osob blízkých účastníků řízení, ve smyslu čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 4 Listiny a čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Napadené rozhodnutí, jež vychází ze správního řízení, kde byly použity tvrzené protiprávně získané podklady, je dle účastníka řízení stíženo vadou nezákonnosti.

Petit rozkladu

16. Z výše uvedených důvodů účastník řízení navrhuje, aby předseda Úřadu napadené rozhodnutí zrušil a správní řízení sp. zn. S 13/2009 ve vztahu k účastníku řízení zastavil.

Použité znění relevantních procesních norem

17. Před vyjádřením se k námitkám rozkladu a odůvodněním rozhodnutí ve věci je nutno uvést, jaké znění procesních předpisů je rozhodné pro toto řízení a rozhodnutí.
18. Správní řízení v této věci, tedy řízení sp. zn. S13/2009/KD bylo zahájeno dne 21. 1. 2009 z moci úřední a bylo ukončeno právní mocí druhostupňového rozhodnutí dne 19. 11. 2010. Druhostupňové rozhodnutí bylo v části týkající se účastníka řízení zrušeno rozsudkem NSS, který nabyl právní moci dne 5. 2. 2015. Toto datum je tak v souladu

s dlouhodobou praxí Úřadu⁴ rozhodné pro volbu znění procesního předpisu⁵. Tím je zákon č. 500/2004 Sb., správní řád ve znění účinném ke dni vydání tohoto rozhodnutí.

19. Speciálním předpisem, podle něhož Úřad procesně postupuje, je pak zákon č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže) ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon“). Rovněž u tohoto předpisu je třeba ve vztahu k procesním otázkám vycházet z aktuálně účinného znění, tj. ve znění novely č. 360/2012 Sb., neboť pro aplikaci speciálních procesních předpisů platí v souladu s procesní zásadou nepravé retroaktivity procesních norem shodný režim jako pro procesní předpis obecný.

V. K námitkám rozkladu a důvodům zrušení části rozhodnutí a zastavení řízení

Námitka nezákonnosti správního řízení

20. Účastník řízení se v první řadě brání námitkou nezákonnosti vedení správního řízení proti němu, a sice že řízení proti němu mělo být zastaveno z důvodu prekluze práva uložit mu sankci dle § 14 odst. 5 zákona č. 63/1991 Sb.
21. Účastník řízení byl v napadeném rozhodnutí shledán vinným účastí na deliktním jednání v období od 21. 9. 1999 do 30. 6. 2001, a to podle § 3 odst. 1 zákona č. 63/1991 Sb., o ochraně hospodářské soutěže ve znění účinném do 30. 6. 2001 (dále též „zákon 63/1991 Sb.“).
22. Dle § 14 odst. 5 zákona 63/1991 Sb. platilo, že *„pokuty podle předchozích odstavců může ministerstvo uložit do jednoho roku od zjištění porušení povinnosti, nejpozději však do tří let následujících po roce, ve kterém byla tato povinnost porušena“*. Uvedená lhůta je lhůtou hmotněprávní⁶, tedy její běh je nutno posoudit podle právního stavu v době spáchání (dokončení) deliktu.
23. V souladu se závěry rozsudku NSS (bod 151 a násl. rozsudku NSS) je nutno za počátek běhu lhůty dle citovaného ustanovení brát ukončení deliktního jednání konkrétním účastníkem řízení. Ve vztahu k účastníku řízení tedy lhůta k uložení pokuty marně uplynula dnem 31. 12. 2004.

⁴ Viz např. rozhodnutí ve věci sp. zn. R316/2012 – O2 Czech Republic a. s., R17/2002 – T-Mobile Czech Republic a. s., R17/2005 – Tupperware Czech Republic, spol. s r. o. další.

⁵ Viz např. rozsudek NSS ze dne 18. 10. 2007, č. j. 7 Ans 1/2007-100, v němž NSS konstatoval, že postup podle dosavadních procesních předpisů za účinností nového je vždy výjimkou, která se použije pouze tam, kde tak přechodná ustanovení nového zákona stanoví, nebo např. rozsudek NSS ze dne 25. 7. 2007, č. j. 1 Azs 55/2006-60, v němž NSS k řešení střetu staré a nové úpravy ve vztahu k běžícím řízením připomněl obecně platnou zásadu nepravé retroaktivity procesních norem, tedy zásadu aplikace nových procesních norem pro dříve započatá řízení, ze které je třeba dovodit, že v daném řízení bylo nutno pokračovat dle pozdějšího zákona s tím, že právní účinky úkonů učiněných dříve zůstávají v platnosti.

⁶ Viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2012, č. j. 7 Afs 14/2011 – 115.

24. Vzhledem k tomu, že se věc ve vztahu k účastníku řízení posuzuje výlučně podle zákona č. 63/1991 Sb., který neobsahoval ustanovení o možnosti zákazu deliktního jednání do budoucna nevázané na výrok o sankci, tedy ustanovení obdobné § 7 odst. 1 zákona, nelze postupovat tak, jako to učinil Úřad v napadeném rozhodnutí.
25. Marné uplynutí prekluzivní lhůty dle § 14 odst. 5 zákona č. 63/1991 Sb. s sebou dle rozsudku NSS přináší zánik odpovědnosti účastníka řízení za delikt⁷. Nelze proto vyslovit vinu účastníka řízení, plnění zakázané dohody mu do budoucna zakázat dle pozdějšího zákona, avšak neuložit sankci.
26. Z tohoto důvodu je proto třeba přisvědčit námitce účastníka řízení, napadené rozhodnutí v částech, které se účastníka řízení týkají, zrušit a řízení vedené proti němu zastavit.
27. V následující části odůvodnění tohoto rozhodnutí budou další rozkladové námitky účastníka řízení vypořádány toliko rámcově, a to jednak proto, že deliktní odpovědnost účastníka řízení za delikt zanikla, řízení vůči němu je zastavováno a podrobné pojednání námitek je v rozporu se zásadou procesní ekonomie, a dále proto, že správní rozhodnutí obou stupňů byla i z hlediska těchto námitek přezkoumávána správními soudy a žádná pochybení v účastníkem naznačovaném smyslu nebyla při soudním přezkumu shledána.

Námitka nezákonnosti dělení deliktu

28. Otázka zákonnosti rozdělení skutku na část, kterou se zabýval Úřad (do 30. 4. 2004 na území České republiky) a zbytek, který zůstal v kompetenci Komise, byla rovněž řešena krajským i Nejvyšším správním soudem. Tato otázka byla v jiné věci předložena i Soudnímu dvoru Evropské unie, který ve své odpovědi na předběžnou otázku ve věci C-17/10 (rozsudek ze dne 14. 2. 2012) vyslovil, že *„pokud Evropská komise zahájí ve věci kartelové dohody řízení podle kapitoly III nařízení č. 1/2003, neztrácí tím orgán pro hospodářskou soutěž dotčeného členského státu podle čl. 11 odst. 6. Nařízení č. 1/2003 ve spojení s čl. 3 odst. 1 téhož nařízení pravomoc postihovat na základě vnitrostátního práva hospodářské soutěže protisoutěžní účinky, které tato dohoda vyvolala na území uvedeného členského státu v obdobích před jeho přistoupením k Evropské unii. Zásada ne bis in idem nebrání tomu, aby byly těm, kdo se účastnili kartelové dohody, vnitrostátním orgánem pro hospodářskou soutěž dotčeného členského státu uloženy pokuty postihující účinky, které tato dohoda vyvolala na území tohoto státu v době před jeho přistoupením k Evropské unii, vzhledem k tomu, že pokuty, které byly účastníkům této dohody uloženy rozhodnutím Evropské komise přijatým před vydáním rozhodnutí uvedeného vnitrostátního orgánu pro hospodářskou soutěž, uvedené účinky nepostihovaly.“*

---

⁷ Viz bod 158 rozsudku NSS, dle něhož *„Nejvyšší správní soud setrvale spojuje s marným uplynutím prekluzivní lhůty pro uložení sankce také zánik odpovědnosti za správní delikt, viz např. rozsudky č. j. 6 A 99/2001-47, č. j. 4 As 27/2004-71 nebo č. j. 6 As 15/2011-73, na které poukázal i stěžovatel a). Tyto rozsudky se týkaly zákonů, které obsahovaly formulaci obdobnou § 14 odst. 5 zákona č. 63/1991 Sb., podle níž „pokutu lze uložit“ v určité lhůtě. Nejvyšší správní soud k takto formulované lhůtě přistupoval jako ke lhůtě pro zánik trestnosti správního deliktu, nikoliv jen jako ke lhůtě pro uložení pokuty, která by neměla vliv na posouzení odpovědnosti a viny. V nyní posuzované věci soud neshledal důvod se od těchto závěrů odchýlit.“*

29. Z uvedených důvodů tedy nebyl postup Úřadu nezákonný, neboť napadeným rozhodnutím je stíháno a sankcionováno jednání, které nespadá do kompetence Komise a jí stíháno či postiženo nebylo.

Námítka týkající se důkazní hodnoty materiálů předložených žadateli o leniency a neprokázání existence dopadu účinků protisoutěžního jednání na český trh

30. Zpochybňuje-li účastník řízení důkazní hodnotu materiálů předložených žadateli o leniency, pak z rozsudku NSS jednoznačně vyplývá⁸, že v posuzované věci Úřad vyšel nejen z tvrzení žadatelů o shovívavost, ale i ze zápisů z některých schůzek, které byly dodány dvěma společnostmi nezávisle na sobě. Tyto zápisy shodně potvrzovaly data konání schůzek, jejich účastníky a podstatné obsahové skutečnosti. Důkazy shromážděné Úřadem jsou tedy věrohodné a přesvědčivé, což je dále podporováno skutečností, že v několika případech byly zápisy předložené žadateli o shovívavost doplněny o zápisy předložené dalším účastníkem řízení. Rozhodující dle rozsudku NSS je, že zápisy přiložené k žádostem o shovívavost vznikly jako autentické záznamy v době páchání protiprávního jednání, jejich důkazní hodnota je proto vyšší než u prostého prohlášení učiněného v rámci řízení o správním deliktu.

31. Pokud účastník řízení dále namítá, že dopad na soutěž na trhu v České republice nelze automaticky dovozovat z její přináležitosti k evropskému prostoru, je třeba připomenout, že dohody zakázané podle § 3 odst. 1 zákona č. 63/1991 Sb., resp. i podle § 3 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb. jsou ohrožovacím deliktem, neboť poskytují ochranu i potenciální soutěži. Není proto nutné, aby dohoda skutečně vedla k narušení hospodářské soutěže, nebo aby následek již fakticky nastal. To platí tím spíše, kdy jde o tzv. cílovou dohodu, jako tomu bylo v daném případě, kdy postačuje, že dohoda je způsobilá vyvolat negativní účinky na hospodářskou soutěž⁹. Je proto nadbytečné, aby u cílových dohod Úřad prováděl analýzu trhu týkající se jejich skutečných dopadů¹⁰. Stačí, že tato dohoda se mohla alespoň potenciálně projevit na českém trhu. K takovému potenciálnímu dopadu na trh dojde i tehdy, pokud na předmětném trhu existuje poptávka po daném výrobku¹¹. Jak konstatoval NSS v rozsudku, Úřad v daném správním řízení prokázal, že v České republice v období realizace zakázaných dohod existovala poptávka po CPT, tedy po výrobku, který byl předmětem zakázaných dohod. Proto lze v souladu s názorem NSS uzavřít, že v daném případě byl splněn zákonný požadavek alespoň potenciálního dopadu zakázané dohody na trh v ČR, aniž by bylo potřeba ze strany Úřadu prokazovat, že došlo ke skutečnému ovlivnění cen CPT.

32. Vazba mezi kartelovou dohodou o cenách a územím České republiky je založena především na základě prodeje výrobku, na který se kartelová dohoda vztahovala, v České republice bez ohledu na umístění zdroje dodávek nebo výrobního zařízení. Lze tak

---

⁸ Viz body 285 – 298 rozsudku NSS.

⁹ Viz body 301 a 303 rozsudku NSS.

¹⁰ Viz bod 311 rozsudku NSS.

¹¹ Viz bod 315 rozsudku NSS.

jednoznačně dovést potenciální dopad předmětné dohody na český trh ze skutečnosti, že v České republice v rozhodné době existovala poptávka po CPT, tedy po výrobku, který byl předmětem zakázané dohody.

Námitka nezákonnosti v opatřování podkladů rozhodnutí

33. Účastník řízení rovněž brojí proti tomu, že v řízení byla dle jeho názoru porušena zásada zákazu sebeobviňování, neboť byl nucen vydat listiny, které byly posléze použity k jeho stíhání.
34. Otázkou porušení zásady zákazu sebeobviňování se zabýval Krajský soud v Brně¹². Dle soudu není porušením zásady zákazu sebeobviňování, když orgán pro hospodářskou soutěž vyžaduje podklady a informace, není-li soutěžitel nucen poskytnout odpovědi, které by orgán pro hospodářskou soutěž dovedly k připuštění existence protiprávního jednání, nebo poskytnout odpovědi jiné než vážící se výlučně ke skutkovým otázkám nebo poskytnout listiny jiné, než které v době vyžádání již existují.
35. Pro posouzení důvodnosti tvrzeného porušení zásady zákazu sebeobviňování je rozhodující, že Úřad nikoho z účastníků řízení nenutil ani pohrůzkou procesní pokuty poskytnout odpovědi, které by vedly k uznání či připuštění existence protiprávního jednání. Účastníkům řízení bylo ukládáno poskytnout veškeré potřebné informace vztahující se ke zjištění skutkového stavu předáním listin, u nichž Úřad ze žádosti o leniency předpokládal, že jsou k dispozici. Tím nebylo překročeno oprávnění Úřadu na zodpovězení výlučně skutkových otázek, které pak Úřad hodnotil, ani oprávnění žádat již existující listiny. Úřad nenutil účastníky, aby uznali protisoutěžní povahu posuzovaného jednání. Postup Úřadu tak byl v souladu se zákonem.

VI. Závěr

36. Na základě všech shora uvedených důvodů, maje na zřeteli závazný právní názor vyslovený v rozsudku NSS, po projednání věci rozkladovou komisí dle § 152 odst. 3 správního řádu a po přezkoumání souladu jak prvostupňového rozhodnutí, tak správního řízení, které mu předcházelo, s právními předpisy, jakož i po přezkoumání věcné správnosti napadeného rozhodnutí v rozsahu námitek uplatněných v rozkladu, jsem dospěl k závěru, že z důvodů popsaných výše je nutné napadené rozhodnutí v částech týkajících se účastníka řízení zrušit a řízení vedené s tímto účastníkem zastavit.

---

¹² Viz část V.4 rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 2. 2012, č. j. 62 Af 75/2010-318.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 152 odst. 4 téhož zákona dále odvolat.

otisk úředního razítka

Ing. Petr Rafaj
předseda
Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Obdrží:

1. JUDr. Pavel Dejl, LL.M., Ph.D., se sídlem Praha 1, Jungmannova 24

Vypraveno dne:

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy